

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Johannis Michaelis Dilherri Contemplationes, Et Suspiria Hominis Christiani

Dilherr, Johann Michael

Norimbergae, 1660

XX. De quinto Christi Verbo, in cruce prolato.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10209

Ne igitur derelinquas me, Deus meus! ne recedas à me, Deus meus! in die exitus mei.

Si te tam copiosa Filii tui satisfactio, si te tam periculosa miseria mea ad misericordiam potest inclinare: adesto mihi misero peccatori: preces meas clemens exaudi, & in illa suprema hora mortis, mihi assiste: neq; reminiscere iniquitatum mearum: sed, o misericordiarum fons! magnâ tuâ mecum age misericordiâ.

CONTEMPLATIO-
NUM ET SUSPIRIO-
RUM HOMINIS
CHRISTIANI

XX.

*De quinto Christi Verbo, in
cruce prolato.*

Congregamini, congregamini, & audite! inquit Patriarcha Jacobus: cum pedes suos, ad ingredendam carnis universæ viam, extenderet, & in limine jam staret optatæ æternitatis.

Quod

Quòd si verò suprema hominis verba tanta fuere attentione accipienda: quæ requiretur attentio, quæ fervor, quæ diligentia audiendis illius verbis supremis, qui & homo est, & Deus; qui Patriarchis omnibus superior, in quem Patriarchæ omnes speraverunt; quemquæ; toties intueri exoptaverunt!

Verba fuere septem. Numerus septenarius est numerus peculiaris: numerus sacer; & multis mysteriis adhibetur.

Est & hinc peculiaris: est sacer, est mysteriorum haud sterilis.

Cognovisti hoc partim, anima mea! cognosces partim deinceps.

Verbum Domini mei quartum est: *sitio*:

Ah! Domine! dissipatæ erant omnes vires tuæ; effluxerat, cum sanguinis torrente, omne robur tuum.

Etsi iniquitates non feceras; nec dolus erat in ore tuo: vir tamen dolorum eras, & despectus, & virorum novissimus. Siti itaque ingenti torrebaris: at, ô Salvator & conservator ho-

G 3   minum!

minum! ab hominibus non poteris
potum impetrare. O crudelitatem
immanissimam!

Laborabat Dominus siti gravissi-
mâ, à principio crucifixionis, & ea si-
tis crescebat semper magis ac magis:
ita ut unum fuerit ex majoribus tor-
mentis, quæ Dominus in cruce pertu-
lit: siquidem emissio magnæ copię
fontis vitalis corpus exsiccat; & sitim
provocat. Dominus itaque, qui, post
longam defatigationem, multum san-
guinis, in flagellatione, fuderat, &
postea crucifixus, quatuor quasi fon-
tes, in corpore suo, patentes gerebat,
ex quibus ingens sanguinis copia lon-
go jam tempore fluxerat, quomodo
fieri potest, ut non siti ardentissimâ
crucietur?

Qui multis sunt affecti vulneribus,
ex quibus copiosus sanguis promanat,
nihil nisi potum desiderant: quasi ni-
hil, præter sitim, mali patiantur.

Sed qui misereatur, & frigidam sal-
tim offerat, quis adest? Qui simul con-
rista-

CHRISTIANI. 151
tristaretur; non fuit: qui consolaretur;
non est inventus.

In escam dederunt tibi, Jesu! Domine
cœlestis! fel: & in siti tua potaverunt
te aceto. *Vas*, inquit dilectus tuus,
*positum erat aceto plenum. Illi autem spon-
giam, aceto plenam, hysopo circumponen-
tes, obtulerunt ori ejus.*

O infandam truculentiam! Ut ab
initio, paulò ante crucifixionem, obtulerunt
vinum felle mistum; sic in exitu vitæ
acetum, noxium vulneribus, obtulerunt:
ut, à principio usque ad finem, tota
Christi passio vera fuerit & continua
passio, nullâ consolatione admixta.

Pro juvanté & jucundo potu, nocentem
& acerbum obtulerunt. O refrigerium
absq; ulla refrigeratione! ô consolationem
luctuosissimam!

Cùm Philistinos occidisset Simson;

152 CONTEMPLATIONES
sitiebat vehementissimè: & Omnipotens molarem ei dentem in maxilla asini aperiebat; unde aquæ effluerent: tu, cùm hostes potentissimos, mundum, mortem, Satanam devicisses, itidem sitiebas maximè: sed aquæ non dantur; ac antitypus deterioris longè conditionis est, quàm typus, quem gesit victor Philistæorum.

Nobis, cheu! sitis debebatur æterna: nobis torridus ejusmodi æstus debebatur, qualis erat epulonis; qui, elevans oculos suos, cùm esset in tormentis, vidit Abraham à longè, & Lazarum in sinu ejus; & clamans dixit: *pater Abraham! miserere mei*; & mitte Lazarum: ut intingat extremum digiti sui in aquam, & refrigeret linguam meam; quia crucior in hac flamma.

Sed tu, ô miserator noster! qui nostram avidissimè sitis salutem, tuâ sitim istam, & torridum ejusmodi æstum sustulisti; & tantum nobis es meritis: ut aliquando nec esuriamus, nec
sitia-

sitiamus ampliùs: nec cadat super nos sol, neque ullus æstus: quoniam tu ipse reges nos; & deduces nos ad vitæ fontes aquarum; & absterges omnem lacrymam ab oculis nostris.

Inebriabis nos ubertate domus tuæ: & torrente voluptatis tuæ nos potabis.

O Domine! quemadmodum desiderat cervus fontes aquarum: ita desiderat anima mea te. Sitiuit anima mea Deum, fontem vivum.

Quando veniam, & apparebo ante faciem Dei?

O Domine! quando miserationum tuarum dignè recordabor? deprædicabo laudem tuam, super omnibus, quæ reddidisti mihi, & super multitudine bonorum domus meæ, quæ largitus es mihi: secundùm multitudinem misericordiarum tuarum?